

[Enggaard]

Det er ikke denne debat, der skal anvisе vejene. Her har vi diskuteret, hvordan vi kan sætte nogle lapper på nogle af de symptomer, som krisen viser. Arbejdsministeren har klippet en masse lapper ud og foreslået, at vi skulle prøve at dække over nogle symptomer, utvivlsomt i en god mening.

Det, jeg har efterlyst i begyndelsen af mit første indlæg, og som jeg stadig mener er det centrale, er spørgsmålet om, hvordan vi får løst problemerne på en sådan måde, at det ikke er lapper, vi diskuterer, men hele fundamentet.

Grethe Fenger Møller (KF):

Til hr. Hans Jørgen Jensen skal jeg sige, at jeg gennem årene har deltaget i mange studiekredse og med stort udbytte, men når det drejer sig om noget så væsentligt som at bekæmpe arbejdsløsheden, kunne jeg godt tænke mig noget andet og mere end bare at sidde i en studiekreds, så kunne jeg godt tænke mig at se nogle konkrete resultater og ikke bare få forskellige løsningsmodeller opstillet.

Jeg tror, det er rigtigt, når arbejdsministeren siger, at han har haft lange forhandlinger med mange partier, men det er vel også sådan, at arbejdsministeren siden redegørelsen i februar måned har haft de længste forhandlinger med forligspartierne, og så kan man altså stille spørgsmålet: hvad kom der egentlig ud af det?

Det er rigtigt, som det også fremgik af arbejdsministerens indlæg, at arbejdsministeren her ved førstebehandlingen ikke har noget flertal for sit lovforslag om jobskabelse. Jeg forstår godt, at arbejdsministeren føler, at situationen er noget uholdbar, for regeringen har jo været vant til at have en meget bekvem stilling: den har haft sine forligspartier, den har været vant til at kunne få alting igennem, den har været vant til at have et flertal for sine forslag, når de skulle fremsættes i folketingsalen.

Men nu er situationen en anden. For hvad er det, regeringens forligspartier har sagt her i dag under førstebehandlingen? Hr. Dræbye sagde, at det var betænkeligt med den administrative løsning, som regeringen har valgt, og da der ikke er meget andet end administration i regeringens lovforslag om jobskabelse, må hr. Dræbye siges at være meget betænkelig.

Hr. Arne Melchior sagde: vi er vældig skeptiske med hensyn til jobskabelsen.

Hr. Poul H. Møller sagde ganske vist, at han ikke var negativ, men brugte dog særdeles meget af sin taletid på at fortælle om de overvejelser, man har haft i kristeligt folkepartis folketingsgruppe, og om den skepsis, man også føler over for dette lovforslag.

Jeg kan godt forstå, at regeringen føler – og sådan virker det også på os andre – som om gulvtæppet er blevet trukket væk under regeringen med hensyn til disse ting.

Så har arbejdsministeren altså en allieret i fru Lilli Gyldenkilde. Det kan man ønske ham til lykke med, men det er jo ikke bare et spørgsmål om, hvilke allierede man har, men også hvad de står for. Jeg lagde mærke til, hvad fru Lilli Gyldenkilde sagde i sit indlæg: fru Lilli Gyldenkildes bemærkninger om dansk erhvervsliv kunne kun forstås på den måde, at erhvervslivet var uegnet til at løse problemerne med hensyn til arbejdsløsheden.

Hvis det er regeringens allierede, kunne jeg godt tænke mig at se, hvordan deres opfattelse hænger sammen med den opfattelse, regeringen indtil nu har delt med os andre, nemlig at hvis vi skal bekæmpe arbejdsløsheden både for de unge og andre grupper, kan vi kun gøre dette ved, at erhvervslivet positivt og aktivt går med ind i nogle løsninger og er motiveret til at gøre noget ved det.

Arbejdsministeren talte om den kæmpeudfordring, der lå i denne store arbejdsopgave. Jeg mener også, det er en stor og meget tung byrde, der hviler på vores skuldre, som vi i fællesskab må prøve på at løse. Men jeg bliver efterhånden noget træt, når arbejdsministeren begynder at tale om tal, for det har vi gjort så mange gange, når vi har diskuteret arbejdsmarkedet. Hvad skal vi bruge alle de tal til? Vi har brug for nogle resultater.

Nu får vi altså nogle tal, der viser, at man regner med så og så meget osv., men vi får ingen beregninger, hverken her eller i de to lovforslag, af, hvad det vil koste at gennemføre disse to lovforslag. Man kan måske sige, at de tal, arbejdsministeren lægger på bordet, er en prognose, og så kan vi håbe på, at det går, som arbejdsministeren skønner – det håber vi alle sammen – men efter min opfattelse er der mindre baggrund for at tro på den prognose, arbejdsministeren kommer med, end for at tro på de gallup-tal, der for nylig er kommet, og som jeg er sikker på at